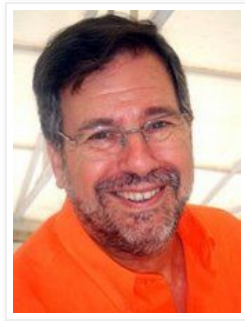

Converses i lectures

DISSABTE 18 DE JUNY DE 2011

ENTREVISTA AMB JOAN ANDRÉS SORRIBES

Joan Andrés Sorribes és un dels escriptors de les nostres comarques amb una trajectòria més consolidada, després de començar amb una trilogia de novel·les etnohistòriques, darrerament s'ha aproximat més a la societat on viu. Així mateix s'ha aproximat en els últims temps a la narració curta, el seu últim llibre "Set narracions curtes per a una setmana llarga" (Onada Edicions, 2010), li va valdre el premi de narrativa "Vila d'Almassora", sobre aquest darrer llibre vam mantenir amb ell la següent conversa. Després d'un temps d'haver publicat el llibre, has arribat ja a alguna conclusió sobre el que dius en la narració introductòria, sobre si el que escrius es producte de la teua imaginació o són les muses qui dirigeixen el teu pensament? En tot cas, tens algun mètode per a inspirar-te?

No s'ha d'oblidar que la primera narració no es presenta com a tal; jo mateix ho explico al primer paràgraf aclarint quina és la meua part en la narració i quina pertoca a allò que uns anomenen muses, d'altres imaginació, inspiració o no sé quantes coses més. Amb tot i això, no s'ha d'oblidar que són elles, les pròpies protagonistes del relat, qui es defineixen com a tals davant del meu escepticisme. Pel que fa al mètode que use per inspirar-me, si s'ha de parlar amb el cor a la mà, jo no sabia què dir; de vegades serà un impuls interior, d'altres et provoca un fet extern, fins i tot ens inspiren sentiments, vivències, lectures, somnis, converses i qualsevol cosa que provoqe aquella espurna capaç d'engegar el procés creador. Sí que puc dir, però, que la cosa sempre resulta immaterial i intangible, que per això mateix també és de natura imprevisible i difícil de controlar. Però no per això resulta menys real.

Llegir històries o veure pel·lícules influeix en la teua manera de percebre la realitat? Hauries escrit la narració "La mosca" sense haver llegit el relat de George Langelaan o vist la pel·lícula d'Edward Bernds?

Tots som esclaus de les nostres lectures, del que veiem o del que vivim i sentim. Són aquestes vivències les van configurant el nostre particular bagatge cultural i és a través d'aquest bagatge que encarem la realitat que ens envolta. El relat de "La mosca", però, sols li deu a Langelaan aquell rerefons cultural de que he parlat i, si molt rebusquem, una part del final. Realment, el relat va nàixer un matí d'estiu (així s'explica a la narració) observant com les mosques m'emprenyaven a l'hora de desdejunar; és a partir d'aquest fet que surt la història. Pel que fa a la referència a Langelaan, com totes les que faig al text, són homenatges deguts a gent que m'ha impressionat.

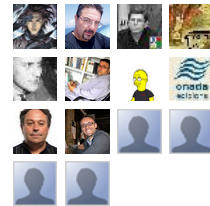
En la narració "La coherència com a valor" al protagonista no li queda cap amic més que el seu gos. La proliferació de gossos de companyia en les ciutats que s'ha produït en els darrers anys, creus que és perquè els ser humans estem cada cop més incomunicats? o perquè els gossos ens poden escoltar però no ens contesten?

Bé, el gos del meu relat està tan humanitzat que el lector no se n'adona de la

SEGUIDORS

Inscriu-vos en aquest lloc amb Friend Connect de Google

Membres (14)

Ja en sou membre? [Inicia la sessió](#)

ARXIU DEL BLOC

▼ 2011 (13)

- ▶ novembre (1)
- ▶ octubre (2)
- ▶ setembre (1)
- ▶ agost (3)

▼ juny (6)

- [Camins bíblics](#)
- [Entrevista amb Josep Igual](#)
- [ENTREVISTA AMB RAFAEL ESCOBAR](#)
- [ENTREVISTA AMB JOAN ANDRÉS SORRIBES](#)
- [ENTREVISTA AMB MANEL ALONSO](#)
- [ENTREVISTA AMB MANEL JOAN I ARINYÓ](#)

SOBRE JO

[Josep M. San Abdón](#)

[Visualitza el meu perfil complet](#)

seua identitat fins al remat de la història; de fet, tot i que no parla, pensa i analitza els fets amb una racionalitat superior a la del seu propietari. La veritat és que el món de les mascotes sempre m'ha donat molt que pensar. Mai no m'ha agradat ser propietari d'una mascota; em recordava l'esclavitud i trobava alienant el fet d'imposar-li a un animal comportaments, valors i actituds humanes. Sovint, quan veig persones humanes parlant amb un gos o dient allò de que "el gos és el millor amic de l'home", no puc estar-me de pensar que prou desgràcia que té la persona que ha de recórrer a un gos com a millor amic. Pobre home... i pobre gos.

Què li déu "Set narracions curtes..." a la figura de Kafka?

El mateix que he comentat sobre la mosca val per aquí; ben entès que a les "Set narracions..." les situacions són molt més variades, menys dramàtiques i força iròniques. Sols cal veure en aquesta cita uns homenatges deguts i en algun moment se'ns presenta l'ocasió de fer-ho.

S'ha dit que "Set narracions curtes..." és el teu llibre més personal. Estàs d'acord?

No falta gent que ho diu, això; jo sé, però, que cadascun del meus llibres porta enganxades moltes parts de mi. Jo sols sóc capaç d'escriure rebuscant entre els plecs de l'ànima; potser això resulta molt més evident a "*Parlaràs de mi*" per ser un llibre molt més compromès. Sí que reconec que aquest format de la narració curta et dona una major llibertat a l'hora d'escriure i això sens dubte possibilita que et mostres més com ets. Tant si vol com si no, quan entres en la dinàmica d'una novel·la vas adquirint un seguit de lligams que et venen donats pel propi tema, per l'època, pels personatges o per la dinàmica de la narració. Clar que sempre resols aquestes situacions segons el teu personal criteri, et cal aturar-te, replantejar-te situacions o formes, posar o llevar coses, etc.

Val a dir, però, que jo m'he trobat molt més solt en aquest recull que no en l'anterior, de "*L'altra mirada*". Per més que en aquell, també m'hi reconec, ací aflora més clarament el Joan que jo sóc.

En la contraportada del llibre es parla de situacions surrealistes, però situacions com les que es contenen en el relat "Ser o deixar de ser", sense arribar a l'extrem d'aquesta història, es donen cada dia. És la vida la surrealista o bé les narracions són realistes?

Aquesta història té molt poc de surrealisme, molt menys del que la gent pot pensar. De fet està inspirada en diferents vicissituds patides al llarg de la meua dilatada relació professional amb l'administració educativa. Fins i tot diré que hi ha fragments gairebé transcrits al peu de la lletra.

És per això que refuse delimitar els conceptes REALISME/SURREALISME amb caràcter antagònic; tan real és una cosa com l'altra. Tal com veieu a les diferents narracions, la diferència rau amb el punt de vista amb que enfoquem la realitat. Allò que per uns és realitat pura i dura és per altra gent un mite, una llegenda, un somni o una creença. Realisme o surrealisme, no són per mi altra cosa que dos aspectes complementaris d'aquella realitat que existeix fora de nosaltres i al marge de les nostres observacions.

Vas començar amb la novel·la històrica, però darrerament t'has aproximat al present. A què es déu aquesta evolució?

Sembla una evolució lògica; un camí natural des del passat cap al present. Vaig començar amb els ibers (segle III A.C.), vaig continuar amb la pesta negra (segle XIV) i després amb la guerra de Cabrera (segle XIX). Finalment, als dos reculls de narracions curtes i a "*Parlaràs de mi*" em vaig veure abocat a analitzar el món actual sota diferents aspectes. El procés, però, sempre és el mateix: t'has de documentar, has de construir la història i els personatges i finalment has d'adoptar els registres corresponents i administrar la informació.

El problema el tenen aquells que intenten explicar processos que potser resulten inexplicables; són els crítics que parlen de novel·la històrica si tractes del passat més antic i de novel·la social quan tractes del passat més recent. En tots dos casos, però, jo em limite a contar històries; la veritable evolució rau en la forma d'enfocar la narració, en els missatges que decideixes transmetre, en la profunditat dels personatges, en el paper que dones al narrador i en aquelles coses tan impalpables com aquestes. En definitiva, l'evolució està en aquells canvis que fa l'autor per aconseguir no repetir-se sense deixar de ser ells mateixos.

Josep Manuel San Abdón

Publicat per Josep M. San Abdón a 11:07

Recomana'l a Google

0 comentaris:

Publica un comentari

Comenta com a:

[Comentari de l'entrada](#)

[Visualització prèvia](#)

[Entrada més recent](#)

[Pàgina d'inici](#)

[Entrada més antiga](#)

Subscriure's a: [Comentaris del missatge \(Atom\)](#)

Plantilla Simple. Tecnologia de [Blogger](#).